

Акваријум

Јован је прво набавио акваријум. После тога, годинама није могао да се одлучи које и колико рибица да стави у њега. Једна му се чинила одвише усамљеном, док је петнаест представљало превелико јато. Неко му је предложио да у акваријум стави корњачу, други су предлагали да набави пужеве голаће, што је све више збуњивало Јована и он га је у једном трену љитње ставио на орман. Где и данас стоји.

Давид Албахари

Јован је био мали дечак који је веома волео море, водени свет, живот у мору, рибице. Његов сан је био да постане морски биолог и да цео живот посвети проучавајући морске дубине.

Јован је прво набавио акваријум. После тога, годинама није могао да се одлучи које и колико рибица да стави у њега. Једна му се чинила одвише усамљеном, док је петнаест представљало превелико јато. Неко му је предложио да у акваријум стави корњачу, други су предлагали да набави пужеве голаће, што је све више збуњивало Јована и он га је у једном трену љитње ставио на орман. Где и данас стоји. Ево га, сад пакује своје кофере и одлази на факултет о којем је одувек сањао. Док се паковао, на орману је угледао нешто округло и прљаво. Сећања навиру. То је онај акваријум који је ставио на орман пре неколико година. Дуго времена је само седео и плакао. Од среће. Плакао је јер је одувек сањао о овом тренутку. Био је веома поносан на себе. Полако му се остварују циљеви које је себи задао. Мајка га је прекинула у размишљању и рекла да је време да крене. Одлази пун самопоуздања и самоуверености.

Данас Јован живи на мору и живи живот своји дечачких снова. Постао је марински биолог као што је и маштао. Ради за компанију која спасава угрожене врсте морских дубина. Такође држи предавања и радионице за децу и младе на којима им прича о морским дубинама, животињама, коралним гребенима, али и о томе да никада не одустану од својих снова. Воли рад са децом. Они га подсећају на дане када је био радознао и маштао. Дане када је помислио да одустане. Сада је успешан и задовољан собом.

Надежда Пилиповић 7-3

Акваријум

Јован је прво набавио акваријум. После тога, годинама није могао да се одлучи које и колико рибица да стави у њега. Једна му се чинила одвише усамљеном, док је петнаест представљало превелико јато. Неко му је предложио да у акваријум стави корњачу, други су предлагали да набави пужеве голаће, што је све више збуњивало Јована и он га је у једном трену љутње ставио на орман. Где и данас стоји.

Давид Албахари

Дечак по имену Јован воли водене животиње. Стално чита о њима и покушава да сазна што више.

По завршетку факултета за акваристику жели да отвори своју продавницу. Знао је да око тога има доста посла, али је одлучио да оствари свој сан. У отварању су му пуно помогли родитељи. Радиле су сваки дан неколико недеља и посао је напokon завршен. Продавница „Акваријум из снова“ ускоро почиње са радом. Толико је био поносан на себе да је одмах кренуо у набавку. Јован је прво набавио акваријум. После тога, годинама није могао да се одлучи које и колико рибица да стави у њега. Једна му се чинила одвише усамљеном, док је петнаест представљало превелико јато. Неко му је предложио да у акваријум стави корњачу, други су предлагали да набави пужеве голаће, што је све више збуњивало Јована. На крају дана одлучио је да узме велики акваријум и двадесетак рибица различитих врста и величина.

После неколико дана претражујући на интернету поручио је и неке мање акваријуме како би средио свој локал до краја. Све је спремно за отварање. Рибице је хранио сваки дан у исто време, чистио акваријум и веома пазио на њих. Све је текло по плану док није освануло и то јутро које ће му променити живот. Јован је започео дан као и сваки претходни. Погледао је пошту и био у чуду. Пребледео је када је прочитао писмо. Зграда у којој се налази локал предвиђена је за рушење и сви станари и локали морају да се иселе до краја месеца. Јован, видно потресен, позива своје родитеље који му не могу помоћи даље јер немају новца. Разочаран и љут узима акваријум, први који је набавио, одлази у родитељску кућу и ставља га на орман.

Акваријум који је ставио на орман тога дана и даље ту стоји. Али Јован није одустао од акваристике. Ради као истраживач морских дубина. Акваријум на орману сваког дана га подсећа на леп и тежак период његовог живота. Можда у некој даљој будућности поново отвори исту продавницу у коме ће центар бити акваријум.

Ленка Грбић 7-1

Исток је тамо, запад је онамо

Два дечака из два планинска села у Србији сваки дан проводе заједно. Ујутру у седам срећу се код старог храста, израслог на раскрсници путељака који воде до њихових засеока и одатле трчкарају заједно до школе, бацајући далеко испред себе разне штапиће и велике или мале каменице и потом се натецали да виде ко ће први стићи до њих.

Давид Албахари

Два дечака из два планинска села у Србији сваки дан проводе заједно. Ујутру у седам срећу се код старог храста, израслог на раскрсници путељака који воде до њихових засеока и одатле трчкарају заједно до школе, бацајући далеко испред себе разне штапиће и велике или мале каменице и потом се натецали да виде ко ће први стићи до њих. Данас је било исто тако. Марко је бацио штапић што је даље могао, а затим и Иван. Потрчали су ка њима, али их нигде није било. Пошто је било блатњаво, нису успели да их нађу. Марко је рекао да је победа његова, а Иван је инсистирао да је овај пут био он бољи. Почела је препирка, прва свађа. Нису се договорили. Њихова свађа постајала је све гласнија. Док су се свађали, Ивана је по рамену потапшала једна девојчица. Питала је их је због чега се свађају. Када су јој објаснили о чему се ради, девојчица им је предложила да поново бацају нове штапиће. Ивану и Марку се прво није свидела та идеја, али су је ипак после неког времена прихватили. Прво је бацио Иван, па Марко. Марков штапић је одлетео даље, па је самим тим он и победио. Сво троје су заједно ишли до школе настављајући са својом игром. Девојчица им је успут објаснила како је свађа непотребна уколико постоји решење. Важније од свега је њихово другарство, говорила им је. Од тог дана и она учествује у игри. Исту игру поделили су и са другарима у школи. Када дође до свађе, Иван и Марко знају како да је реше. На истој су страни.

Дуња Милићевић 7-3

Фигуре од марципана

Дечак и девојчица стоје испред излога посластичарнице, држе се за руке и не скидају поглед са многобројних фигура, предмета и целих сцена начињених од марципана. Свашта ту може да се види: разни аутомобили и мотоцикли; клупа у парку на којој седи седокоси човек у мантилу; две жене које разговарају на углу улице; породица зечева, кокошка и осам пилића; пецарош који управо извлачи рибу из реке; играч голфа, два тенисера, два фудбалера и штошта друго. У горњем десном углу чак се види иста та посластичарница са истим излогом, једино што испред њега стоји само девојчица; дечак се нигде не види.

Давид Албахари

Дечак и девојчица стоје испред излога посластичарнице, држе се за руке и не скидају поглед са многобројних фигура, предмета и целих сцена начињених од марципана. Свашта ту може да се види: разни аутомобили и мотоцикли; клупа у парку на којој седи седокоси човек у мантилу; две жене које разговарају на углу улице; породица зечева, кокошка и осам пилића; пецарош који управо извлачи рибу из реке; играч голфа, два тенисера, два фудбалера и штошта друго. У горњем десном углу чак се види иста та посластичарница са истим излогом, једино што испред њега стоји само девојчица; дечак се нигде не види.

Прошло је двадесет година од тог призора. Девојка се пре неколико дана вратила у родни град. Није знала тачан разлог повратка, али као да јој је неко рекао да се врати. Првих неколико дана није излазила из породичне куће, дане је проводила са својим родитељима које није видела неколико година. Сећали су се свих лепих тренутака које је провела у тој кући. Одлучила је да прошета градом, добро познатим улицама. Желела је да обиђе сва места која је волела кад је била дете. Док је шетала, наишла је на затворену посластичарницу. Застала је испред излога и сећања као да су скочила на њу. Чула је кикоћење деце и осмех јој се ширио на лицу. Кроз главу јој је прошао један уобичајен разговор између ње и њеног друга док су стајали као мали пред излогом ове посластичарнице. Стално јој је говорио да ће купити једног дана лопту исту као што је била та од марципана у излогу. У једном тренутку јој сузе навиру на очи. Одлучила је да настави даље. Наилази на бандеру на којој је видела умрлицу на којој пише њој веома познато име. Скаменила се. Срце јој се спустило у пете. Изгледала је као једна од фигура из излога посластичарнице. Није хтела да верује гласинама да се њен друг, који је маштао о лопти, спорту, предозирао.

Момак и девојка стоје испред излога посластичарнице, држе се за руке и не скидају поглед са многобројних фигура. У горњем десном углу чак се види иста та посластичарница, са истим излогом, једино што испред њега стоји само девојка; момак се не види.

Анђелија Попадић 7-3

Ограда

Ограда је висока и , кажу, бескрајна. Нико још није успео да је прескочи нити да стигне до неке капије или бар до места где ограда скреће десно или лево. Повремено се иза ње чују неки чудни шумови за које немамо речи, а једном смо били сигурни да дечји глас узвикује: Мама! Мама! Прекјуче је на ограду слетела птица какву никад нисмо видели, а јуче је на једном жбуну залепршала непозната марама. Неки мисле да су ти догађаји повезани; други тврде да нису; једна жена каже да је птица њен умрли рођак који је дошао да види како она живи; друга жена објашњава да је мараму нашла у потоку и да ју је ставила на жбун да се осуши. Откуд марама у потоку и откуд ту уопште поток – није умела да објасни. А зид је гледала као да га први пут види.

Давид Албахари

У једном малом граду, у једној малој уливи живе три брата од по једанаест година. Живе на самом крају улице близу једног паркића. Родитељи не воле када се деца играју у том паркићу јер се са друге стране налази шума у коју нико није крочио, нити знају шта се у њој налази. Преко пута њихове куће је једна стара, напуштена, скоро распала кућа за коју нико није марио од када је газда преминуо. Газду те куће нико није познавао, нити је ико причао о њему, а једина успомена на њега је паркић који је он саградио. (Мада не знамо да ли је то истина или трач о којима само доконе бабе причају.)

Највише од свега ова три брата са почетка приче желела су да прескоче ограду ове трошне куће и да се играју у њеном бескрајном дворишту. Ограда је висока и , кажу, бескрајна. Нико још није успео да је прескочи нити да стигне до неке капије или бар до места где ограда скреће десно или лево. Повремено се иза ње чују неки чудни шумови за које немамо речи, а једном смо били сигурни да дечји глас узвикује: Мама! Мама! Прекјуче је на ограду слетела птица какву никад нисмо видели, а јуче је на једном жбуну залепршала непозната марама. Неки мисле да су ти догађаји повезани; други тврде да нису; једна жена каже да је птица њен умрли рођак који је дошао да види како она живи; друга жена објашњава да је мараму нашла у потоку и да ју је ставила на жбун да се осуши. Откуд марама у потоку и откуд ту уопште поток – није умела да објасни. А зид је гледала као да га први пут види.

Улица у којој живе има и уши и очи тако да је једини начин да оду у то двориште да се искраду током ноћи. Један се плашио мрака и није хтео да иде по ноћи, али је ипак његова радозналост превладала. Сачекали су да цела улица заспи и кренули су. Понели су мердевине и једва су успели да прескоче ограду. Успели су да дођу и до задњег дворишта и оно што су видели их је узненадило. У дворишту се налазило мало језеро. Били су запањени погледом и дуго су остали ту истражијући.

Када је дошло време да се врате кући, схватили су да су заробљени у дворишту јер су мердевине остале са друге стране ограде. Морали су да сачекају јутро. Родитељи су им помогли да изађу одатле, али су зато добили добре батине. Никад им више није пало на памет да иду тамо.

Даница Гашпаровски 7-3

Ограда

Ограда је висока и , кажу, бескрајна. Нико још није успео да је прескочи нити да стигне до неке капије или бар до места где ограда скреће десно или лево. Повремено се иза ње чују неки чудни шумови за које немамо речи, а једном смо били сигурни да дечји глас узвикује: Мама! Мама! Прекјуче је на ограду слетела птица какву никад нисмо видели, а јуче је на једном жбуну залепршала непозната марама. Неки мисле да су ти догађаји повезани; други тврде да нису; једна жена каже да је птица њен умрли рођак који је дошао да види како она живи; друга жена објашњава да је мараму нашла у потоку и да ју је ставила на жбун да се осуши. Откуд марама у потоку и откуд ту уопште поток – није умела да објасни. А зид је гледала као да га први пут види.

Давид Албахари

Ограда је висока и , кажу, бескрајна. Нико још није успео да је прескочи нити да стигне до неке капије или бар до места где ограда скреће десно или лево. На ограду је слетела птица за коју никада нисмо чули, а ни видели, а на жбуну је лепршала марама. Неки мисли да су ти догађаји повезани, а неки не мисле тако. Једна жена каже да је птица њен умрли рођак који је дошао да види како она живи; друга жена објашњава да је мараму нашла у потоку и да ју је ставила на жбун да се осуши. Чудно је то све због тога што заиста нико не зна како су те ствари доспеле ту.

Истраживао сам мало. Испоставило се да је птица веома ретка и да долази само током лета у крајеве попут нашег. Марама је од неког детета које се играло у близини, па је ветар однео.

Комшије не мисле тако. Сумњиво им је све. Мисле да није случајност. Не слажу се са мном и враћају се својим обавезама.

Ограда је и даље стоји на истом месту. И даље нико није успео да је прескочи. А комшије хоће да је сруше.

Залудан посао

Већ неколико година мој пријатељ прави кућице за птице. Прави их у разним облицима и бојама, од разног материјала и у разним величинама. Обично их ставља на равну, широку подлогу која се, када је постави на штап, претвара у непрелазну препреку за мачку. И поред тога, међутим, птице се не одлучују да остану у кућицама мог пријатеља. Проведу неколико дана, покључају мало семења и онда оду. Некада оду ујутру, некада рано по подне, понекад касно увече. Одједном се само чује да се не чују, да их нема. Та тишина њиховог одсуства, каже мој пријатељ, то је нешто најгоре што је доживео у животу.

Давид Албахари

Једног лета сам на мору упознао мог садашњег најбољег пријатеља. Он ми је на прву био веома чудан, али ме је заинтригирала његова прича о хобију који има. Већ неколико година мој пријатељ прави кућице за птице. Тако смо се и спријатељили. Када помислим на њега, увек су ми у глави његове три особине: занимљив, забораван и вредан научник.

Као што сам већ рекао, мој пријатељ прави кућице за птице. Те кућице су разних облика и боја. Обично их ставља на равну, широку подлогу која се, када је постави на штап, претвара у непрелазну препреку за мачку. И поред тога, међутим, птице се не одлучују да остану у кућицама мог пријатеља. Проведу неколико дана, покључају мало семења и онда оду. Некада оду ујутру, некада рано по подне, понекад касно увече. Међутим, неко време се нису појављивале. Када сам разговарао са њим, једна реченица ми се урезала у памћење. Наиме, рекао ми је да је та тишина њиховог одсуства, нешто најгоре што је доживео у животу. Понудио сам се да идемо у потрагу за птицама. Желео сам да му помогнем и да га утешим. Мој пријатељ је био сигуран да им се нешто десило и да их због тога нема толико дуго. Спаковали смо кавезе и кренули на пут. После неколико дана узалудне потраге

пожелели смо да одустанемо. Вратили смо се кући и ја сам кавез подигао да га однесем у подрум. Кавез је био необично тежак. А празан. Ништа ми није било јасно. Како он није осетио ту тежину кавеза? Позвао сам га да га питам о чему се ради. Рекао сам већ да је једна од његових особина заборавност. Наиме, задњу ноћ кад су птице дошле, да би их задржао, на полицу изнад кавеза поставио је слуз која сва жива бића чини невидљивим на пар дана.

Да сте само видели тај израз његовог лица. Био је срећан и узбуђен што ће их ујутру поново видети. Једва сам чекао да сване како бисмо заједно уживали у цвркуту.

Лена Стојановић 7-3

Дедин нестанак

Хеј, деда, где си нестао? Где си се сакрио? Хеј, деда, хеј-хеј! Ма, где си ти? Хеј, деда, дедице, јави се! Хеј! Хеј – хеј, деда, хеј – хеј! Деда? Дедице? Хеј, хеј-хеј...О, деда, хеј, хеј, хеј-хеј...хеј-хеј, хеј-хеј...Хеј...Хеј... Хеееј...

Давид Албахари

Дечак је седео у кући и досађиво се. Није имао шта да ради, а напољу је падала досадна киша. Двориште је било пуно бара и блатњаво. Зато је одлучио да оде код сестре јер, ако је и њој досадно, заједно могу наћи неку забаву, мада се сестра већ увелико забавила јер се спремала да иде код другарице. Питао се да ли би могао можда да се дружи са родитељима?! Али и они су били заузети. Мама је кувала ручак, а тата обављао пословне разговоре. Дечак је након тога сву своју наду усмерио ка деди који је, на сву срећу, лежао на каучу у гаражи и слушао музику.

Деда је, чим је видео дечака, устао знајући да је његовом унуку досадно. Предложио му је да играју жмурке. Први се сакривао деда. Након што је дечак одбројао бројалицу до сто, кренуо је у потрагу. Прво је погледао по дединој соби – није га било ни у орману, ни иза завесе. Онда га је тражио у кухињи, дедином омиљеном месту. Не. Мама је и даље била тамо и кувала ручак. Дечак је тражио по целој кући, обишао чак и таван, али ни трага од деде. Одлучио је да одустане и то гласно рекао да деда може да чује. Понављао је како се предаје, али деда се не појављује. Дечак се зачуди и почео да дозива: Хеј, деда, где си нестао? Где си се сакрио? Хеј, деда, хеј-хеј! Ма, где си ти? Хеј, деда, дедице, јави се! Хеј!

Хеј – хеј, деда, хеј – хеј! Деда? Дедице? Хеј, хеј-хеј...О, деда, хеј, хеј, хеј-хеј...хеј-хеј, хеј-хеј...Хеј...Хеј... Хеееј...

Ушао је у гаражу и сео на кауч крај којег је на почетку игре бројао. Безнадежно је уздахнуо, али је и спазио велики покривач који је био пребачен преко неке две столице. Не сећа се да је то видео. Завирио је унутра пажљиво померајући прекривач и угледао деду како седи на поду. Крај деда је била тацна са колачима и две шоље топле чоколаде. Киша је престала да пада. О, деда, хеј, хеј, хеј-хеј...хеј-хеј, хеј-хеј...Хеј...Хеј... Хеееј...

Милена Милићевић 7-3

Тврд глас

Када сам био у основној школи, мојој мајци се није допадала наша учитељица и стално је говорила за њу да има „тврд глас“, а када сам је упитао шта подразумева под „тврдим гласом“, сасвим озбиљно ми је рекла да је то глас којим, уколико неконтролисано викнеш, можеш да слимиш љуску три ораха и коштицу од бадема док бубне опне пуцају као мехурови сапунице.

Давид Албахари

Када сам био у основној школи, мојој мајци се није допадала наша учитељица и стално је говорила за њу да има „тврд глас“, а када сам је упитао шта подразумева под „тврдим гласом“, сасвим озбиљно ми је рекла да је то глас којим, уколико неконтролисано викнеш, можеш да слимиш љуску три ораха и коштицу од бадема док бубне опне пуцају као мехурови сапунице.

Ово необично мамино запажање ме је веома заинтересовало да сам почео да истражујем какав је мој глас. Какав утисак остављам на друге и шта у ствари значи мој глас и његов тон? Наравно, то зависи и од тога ко је саговорник и какав је слушалац. Глас је веома важан да би нас схватили озбиљно и како би разумели оно што желимо да кажемо. Када сам сигуран у оно што говорим, то показујем гласом. Немам „тврд глас“, али уливам поверење и звучим самоуверено.

Можда некад не звучи пријатно када повисим тон, али битно је оно што кажем. Мој глас прати моје мисли и осећања. Зато ми многи верују и памте оно што говорим.

Маја Љубенко 7-1

Утицај земљотреса

Девојка која стоји испред мене у реду каже у свој мобилни телефон: Мој живот је као низ земљотреса, где год погледам – свугде катастрофа, не могу више тако, да ли разумеш? Мало касније, окрене се према мени, пружи телефон и шапне: Тврди да не разуме. Покушајте ви, можда ће вас да слуша.

Давид Албахари

Тога дана са другарима из зграде ишли смо да купимо грицкалице јер нас је на програму чекала утакмица, па смо одлучили да се почастимо. Стали смо у ред пред касом.

Девојка која стоји испред мене у реду каже у свој мобилни телефон: Мој живот је као низ земљотреса, где год погледам – свугде катастрофа, не могу више тако, да ли разумеш? Мало касније, окрене се према мени, пружи телефон и шапне: Тврди да не разуме. Покушајте ви, можда ће вас да слуша. Неспретно сам узео телефон и нисам знао шта да кажем. Са друге стране чује се узнемирен мушки глас који је неповезано говорио. Набрајао је нека дешавања, никако да заврши. Покушао сам да га прекинем својим тихим: Хало. Није ме чуо. Није желео да ме чује. Он је причао своју причу која није ни мало лака. Одлучио сам

да га прекинем и био сам мало гласнији. Замолио сам га да се смири, да ће бити све у реду ако покуша да саслуша неког другог. Заћутао је. Рекао сам му да није сам, да сви имамо своје бриге, али да се сваки проблем може решити. Можда ће нам требати нечија помоћ у томе и треба је прихватити. Он је упорно ћутао, а ја сам упорно причао. Наставио сам да га охрабрујем говорећи да мора и треба да саслуша девојку до краја и да прихвати њено тренутно расположење. Полако, тихим гласом и сабрано рече: Дај ми њу, молим те, на везу. Пружио сам јој телефон са осмехом и рекао: Ваљда је успело.

Благим осмехом ми се захвалила. Отишао сам и не знам да ли сам успео. Баш ме занима.

Борис Станишић 7-3

У суседном граду, удаљеном само пет-шест километара од града у ком ми живимо, мештани су сами направили диван парк. Посадили су цвеће у уредним симетрично распоређеним лејама док су све стазе биле оивичене дрвећем које добро успева у овом крају, а један део парка, одмах до улазне капије, био је сачуцан за биљке које ретко успевају у клими попут наше. Те биљке су током наших дугих и бритких зима опстајале захваљујући томе што су преношене у малу зимску башту, коју су својим суграђанима заветовали др Јохан Гилд и његова жена Гертруда рођена Еделвајс. Тако је парк током целе године пружао задовољство свим мештанима, све док једне зимске ноћи непознати вандала нису разбили сва стакла на зимској башти. Мештани су још исте ноћи пожурили да однесу саксије са егзотичним биљкама својим кућама да би их тако заштитили од смрзавања. Локални стаклоресци су наредних дана ставили нова стакла, али нико од мештана који су однели биљке није више хтео да их врати.

Давид Албахари

У суседном граду, удаљеном само пет-шест километара од града у ком ми живимо, мештани су сами направили диван парк. Посадили су цвеће у уредним симетрично распоређеним лејама док су све стазе биле оивичене дрвећем које добро успева у овом крају, а један део парка, одмах до улазне капије, био је сачуцан за биљке које ретко успевају у клими попут наше. Те биљке су током наших дугих и бритких зима опстајале захваљујући томе што су пренешене у малу зимску башту, коју су својим суграђанима заветовали др Јохан Гилд и његова жена Гертруда рођена Еделвајс. Тако је парк током целе године пружао задовољство свим мештанима, све док једне зимске ноћи непознати вандала нису разбили сва стакла на зимској башти. Мештани су још исте ноћи пожурили да однесу саксије са егзотичним биљкама својим кућама да би их тако заштитили од смрзавања. Локални стаклоресци су наредних дана ставили нова стакла, али нико од мештана који су однели биљке није више хтео да их врати.

У почетку полиција се није мешала јер су мислили да то није ништа озбиљно и није посао за њих, али због реакције мештана морали су да се позабаве овим случајем. На њему ради локална полицајка Надиа Тени и нови, млади полицајац Ари Хауард. Надиа је причала са својом колегиницом и другарицом Маријом Штајн када је чула обавештење. Официрка Бренан је позвала њу и Арију у канцеларију како би се боље упознали са овим случајем. Надиа је дубоко уздахнула и пожалила се Марији што мора да ради са неким ко је тек почео да ради у полицији. У канцеларији је већ био Ари који ју је поздравио топлим осмехом. На папирима који су добили писала су имена оних који су однели биљке и списак биљки које би по томе требало да су код њих. Прва на списку била је Шерон Џонсон и кренули су до ње. Ари је, како би прекинуо непријатну тишину, питао коју биљку је узела Шерон, али како Надиа није знала како да изговори, Арију је дала папир да сам прочита. Ари је одмах знао. *Canne indica*. Прелепи индијски цвет. Напоменуо је да овај цвет има веома малу вредност, али је на то Надиа само слегнула раменима. Када су стигли до госпође Џонсон, Надиа је постављала питања. Госпођа Џонсон није продала биљку. Чак им је и показала. Била је иста као и кад је узела. Негована и лепа. Надиа и Ари су обишли још десетак мештана са списка и сви су имали биљке. Ари је предложио да провере зимску башту. Зимска башта је имала дрвени патос, стаклене зидове и кров. Столови су били дрвени и празни, а пошто је напољу већ био мрак, унутар зимске баште је било мало узнемирујуће и језиво. Обишли су просторију и приметили да се неки делови патоса могу подићи. Када су их подигли, пронашли су две ствари: списак са око двадесетак имена и првих пет прецртаних и кесицу са нечим што је личило на дрогу. Надиа и Ари су се погледали и пожурили назад у полицијску станицу. Сутрдан су добили поруку од официрке Бренан да, пошто је ово озбиљније него што су мислили, они више не раде на овом случају. На њему ће радити искуснији инспектори. Надиа је била веома разочарана. Ари је знао да се Надији то неће свидети, па ју је позвао на доручак како би поразговарали о томе шта они мисле да се тамо десило, а и да се мало боље упознају. Надиа и Ари су се лепо нашалили, а шта ви мислите шта се даље десило?!

